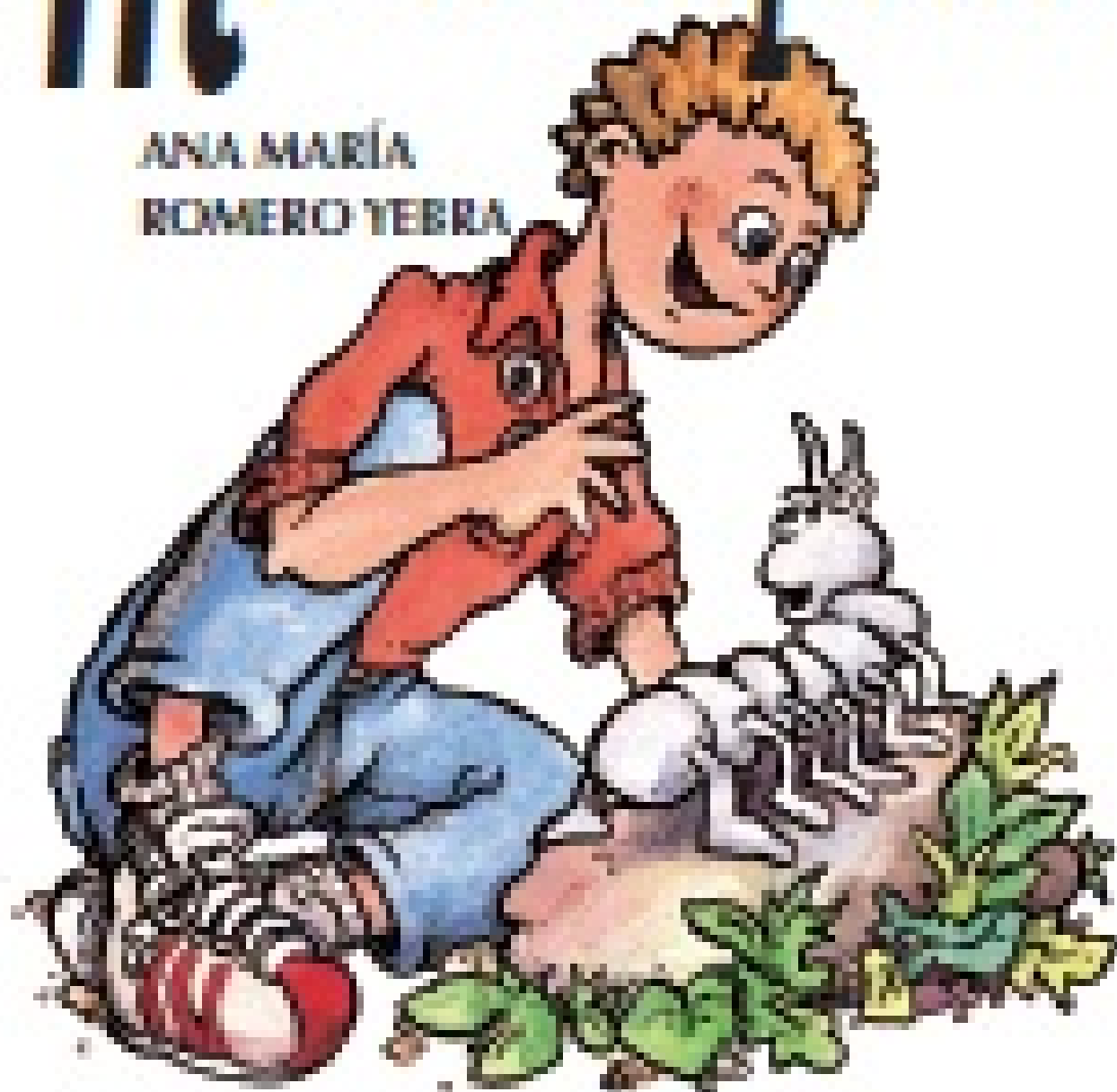

EL memoriapode

ANA MARÍA
ROMERO YEBRA

Les farinetes

Quan en Santi va arribar de l'escola, la seva mare estava esperant-lo. S'havia posat el vestit blau, el nou, i les sabates de taló. En veure'l entrar, va agafar l'abric del penja-robes i, mentre es posava les màni-gues, li va dir:

—T'he deixat el berenar a la cuina. Me'n vaig al dentista, que no sé si avui per fi m'empastarà el queixal, així doncs no pots sortir ni fer els deures a casa d'en Lluïset fins que jo torni. Has de quedar-te amb la Rosi.

—No, si no pensava sortir. Demà em pregunten les taules de multiplicar saltades i no me les sé; he d'estudiar-me-les aques-

ta tarda. La senyoreta Clara va dir que si m'equivocava, me les faria copiar cent vegades durant el pati.

—Quina barbaritat, Santi! Tantes vegades com el pare i jo te les hem preguntat...! És que encara no te les has pogut aprendre?

—Sí, mare. Però és que me n'oblido...

—Quin desastre! Bé, tingues cura de tot i que no se t'acudeixi obrir a ningú; ja saps que el pare té clau. A més, avui no vindrà fins a les nou; ha telefonat fa una estona i segurament arribaré jo abans que ell. A veure si acabo ràpid; no crec que aquest home m'entretingui gaire amb el queixal.

Va continuar parlant mentre es cordava l'abric. En Santi va pensar que la seva mare s'havia posat molt guapa. Era una mare guapa.

—La Rosi està dormint, no facis soroll perquè no es desperti abans d'hora i podràs estudiar les taules més tranquil. Quan la sentis fer el ploricó, l'alces amb molt de compte, li dones el berenar i la poses al parc. Entesos?

—Sí, mare.

—Encara que tingui pipí, no li facis res, ves que no et caigués.

—Deixes preparat el seu berenar?

—Sí. El potet de les farinetes és en aigua calenta, al cassó. Que s'ho mengi tot i si veus que té set, després li dones un biberó de llet o una miqueta de suc.

—D'acord, no pateixis. No faré soroll, ni engegaré la tele. He d'estudiar. Potser quan tornis encara estarà dormint.

—Tant de bo! Bé, fins després.

* * *

A un quart de nou, amb el queixal empastat, va tornar la Rosa, la mare d'en Santi. Tot just sortir de l'ascensor va sentir el plor de la nena a través de la porta tancada de la casa.

—Què passa, Santi? —va preguntar entrant apressadament.

—Res! Què vols que passi? Que la Rosi és una pesada! M'he passat tota la tarda tenint-la en braços i no ha deixat de bramar. No he pogut estudiar gens! Quina llauna! No sé què li passa!

—S'ha fet caca?

—No, no! Ja ho he mirat! Deu ser que no està acostumada que la deixis sola. Segur que t'enyorava.

¡La Rosi seguia sanglotant als braços de la seva mare amb un desconsol enorme.

—No diguis bestieses, Santi! Com vols que m'enyori? Si es passa moltes estones desperta al bressol i al parc, sola, sense que li faci ni cas! Potser li fa mal alguna cosa... Pobreta! Tant com t'estima la mama! Què tens, petitona?

Però la nena continuava plorant i plorant amb totes les forces.

—És molt estrany. Potser li ha fet mal el berenar i té gasos... A quina hora s'ha pres les farinetes?

—Les farinetes? —va preguntar en Santi.

—Sí, home. Potser s'ha empatxat si ha menjat molt de pressa. O li has donat només la llet? —va insistir la mare.

En Santi es va sentir totalment perdut. Va abaixar els ulls per a contestar.

—No li ho he donat, mare. No li he donat res. Me n'he oblidat.

—Pobra filleta meva! Per això plora! Angelet! Està morta de gana, pobreta! Quina barbaritat, Santi! Com pots ser així? No t'has recordat de donar el berenar a la teva germana! Però tu sí que t'has menjat l'entrepà, oi? Oi que sí?

En Santi estava completament avergonyit. No sabia què dir ni què fer.

—És que... Mira, mare... Quan jo he berenat no s'havia despertat, després l'he alçat, l'he posat al parc i res, vinga plorar, que no parava. Tot i que m'he posat a jugar amb ella i l'he tingut tota l'estona en braços. Com et dic, no m'ha deixat estudiar gens. Quina llauna de nena!

—Calla! Calla i vés-te'n ara mateix a l'habitació! Agafa les taules i desapareix, que et clavaré dues bufes que ja veuràs! Pobreta meva! Que dolent que és aquest germanet, oi? Sort que ha tornat la mare, que si no aquest animal et mata de gana!

Quan la primera cullerada de les farinetes li va arribar a la boca, la petita Rosi va deixar de plorar. I després es va prendre

tot el biberó ple fins dalt. En acabat va tornar a adormir-se, esgotada per la rabieta.

* * *

—No sé què podem fer amb en Santi —va dir preocupada la Rosa al seu marit—. Mira que oblidar-se de donar el berenar a la nena! Tu trobes que això és normal?

—És clar que sí, dona!

—Doncs jo crec —va insistir Rosa— que a aquest nen li passa alguna cosa rara. Penso portar-lo al metge.

—No fa falta, no pateixis. Ell va a la seva i té el cap ocupat amb les coses dels nens de la seva edat: el futbol, els cromos, l'escola, els amics... Ha estat una distracció sense importància. No hi donis més voltes.

—Sí, sí. Una distracció! Si haguessis vist la pobreta Rosi...! Es tirava com una lleona sobre les farinetes! Aquest nen no està bé, ja t'ho dic jo. Continua sense saber les taules. Avui se les ha estat estudiant.

—Una altra vegada?

—Sí, una altra vegada. Diu que se n'oblida. I està així des del curs passat!

—Quina barbaritat! No saber-se les taules!

—Potser la culpa és nostra. Hauríem d'ajudar-lo més amb les coses de l'escola, però joestic d'allò més embolicada amb la Rosi i tu arribes sempre tan tard... El cas és que ens ocupem poc dels seus estudis i és un desastre total. Jo crec que aquesta primera avaluació la suspèndrà, igual que la del final del curs passat, perquè a hores d'ara encara està amb les taules... Pel que em diu de les notes, no crec que es produeixi un miracle d'aquí a Nadal.

—No ho sé. Potser s'espavilarà —va dir el pare amb esperança, però sense cap convicció.

—Jo penso que, si continua com fins ara, hauríem de portar-lo al metge o al psicòleg. Que el vegi almenys el senyor Antoni, perquè el que passa no és normal.

—Que no, dona, que són coses pròpies de l'edat. No t'amoïnis.

* * *

Però la Rosa estava preocupada i una tarda se'n va anar amb en Santi al metge. El senyor Antoni coneixia en Santi des del

seu primer refredat i li va dir que tot allò li semblaven ximpleries.

—No, Rosa, no li passa res. El nen està perfectament. Són alts i baixos que es poden presentar en l'evolució física i no tenen cap importància. Segurament ha emprat quasi tota la seva energia a créixer i això li afecta la capacitat de concentració i sembla que li falla la memòria.

—Doncs jo no estic tranquil·la, senyor Antoni, per això l'he portat. És que s'oblida de tot: les botes de futbol encara que tingui partit, la cola i les tisores les tardes de manualitats a l'escola, el que li faig comprar al supermercat... Treu molt males notes i ens té avorrits, perquè no aprèn res. Ni el meu marit ni jo sabem què fer-hi.

—És que no s'hi ha de fer res. Tranquil·la, Rosa, que si us veu preocupats serà pitjor. Deixa que les coses segueixin el seu curs. Jo el veig molt bé —va prosseguir el doctor—. De vegades els nens tenen cert rebuig a l'escola i no aprenen.

—Però ell hi va molt content, a l'escola —va insistir la mare—. I s'estima molt la seva mestra.

—Si és feliç i està integrat amb vosaltres i a l'escola, oblida-te'n, Rosa, que no té importància. Menja bé, oi?

—Molt bé. A més, li agrada menjar de tot.

—D'acord. Que continuï així i no us preocupeu. Qualsevol dia us donarà una sorpresa i s'aprendrà les taules de cap a cap. Oi, Santi?

—I tant que sí! Ja quasi me les sé! —va contestar el nen ràpidament.

—Un altre dia que vinguis te les preguntaré—va fer broma el metge—. A veure si és veritat. La visita al senyor Antoni, en qui tenien una confiança plena, va tranquil·litzar una mica els pares d'en Santi. Tant de bo el metge no s'equivoqui!

* * *

El senyor Antoni s'equivocava i durant les setmanes que van seguir, en Santi va continuar oblidant-se les coses: l'entrepà per a l'esbarjo, els encàrrecs que li feia sa mare... Fins i tot un parell de vegades es va llevar molt d'hora en diumenge pensant que havia d'anar a classe. S'havia oblidat que els diumenges no hi ha escola!

La Rosa estava realment preocupada. En Santi no es deslliurava de cap manera del sermó cada vegada que li donava la llista del supermercat o li ficava l'entrepà a la motxilla perquè no se'l deixés a casa.

—És que no pares atenció al que fas, nen! No et pensis que aniré sempre darrere teu. Has de ser més responsable!

—Sí, mare —deia en Santi resignat.

—Com van els problemes? Te'ls va explicar ahir a la nit el pare?

—Sí, sí. Però després la mestra em fa sortir a la pissarra i no sé què em passa, que m'oblido de com es fan...

—Això no pot ser, Santi. Jo crec que et distreus amb cada mosca que passa i tampoc fas cas del pare.

—Que no! Que a classe em passa el mateix! Quan la senyoreta Clara explica les lliçons, em sembla que estic aprenent molt, però quan para de parlar, no em recordo de gairebé cap de les coses que ens ha dit.

—Estem ben arreglats! M'estàs preparant per a unes notes molt dolentes o què?

—No ho sé, mare. L'altre dia, el control de Mates em va sortir molt fluix; és que no em sé bé les taules. I a Coneixement del Medi no em recordava dels noms dels planetes; només en vaig escriure dos... Ni del rotllo aquell de la translació de la Terra que ens va posar...

—Qualsevol dia t'oblidaràs fins i tot de com et dius. No sé què fer amb tu! Au va, fes-me un petó i vés-te'n, que faràs tard a l'escola.

